

NEDJELJNA ČITANJA: Hoš 6,3-6; Ps 50,1.8.12-15; Rim 4,18-25; Mt 9,9-13

Isus je izazvao sablazan poglavito time što je svoje milosrdno ponašanje prema grešnicima poistovjetio sa stavom samoga Boga prema njima. Čak je dao razumjeti da, sjedajući za stol grešnikâ, pripušta grešnike na mesijansku gozbu. Ali osobito opraštajući grijehe Isus je vjerske vlasti stavio pred dilemu. Zar nisu s pravom, užasnuti, govorili: »Tko može grijehe otpustiti doli Bog jedini« (Mk 2, 7)? Praštajući grijehe, Isus ili huli jer je čovjek koji se izjednačuje s Bogom, ili govori istinu te njegova osoba uprisutnjuje i objavljuje ime Božje.

Isus poziva grešnike na kraljevsku gozbu: »Nisam došao zvati pravednike, nego grešnike« (Mk 2, 17). Pozivajući ih na obraćenje, bez kojeg nema ulaska u kraljevstvo, Isus im riječima i činima pokazuje neizmjerne milosrđe svoga Oca i neizmjernu »radost« koja biva »na nebu zbog jednog obraćenog grešnika« (Lk 15, 7). Najviši dokaz takve ljubavi bit će žrtva vlastitog života »na otpuštenje grijeha« (Mt 26, 28).

Pravedno je Bogu prinositi žrtve u znak klanjanja i zahvale, usrdne prošnje i zajedništva: »Prava je žrtva svaki čin koji se vrši da svetim zajedništvom prianjamo uz Boga i koji je usmjeren prema onoj svrsi dobra po kojemu uistinu možemo biti blaženi.« (sv. Augustin)

Vanjska žrtva, da bude prava, mora biti izraz duhovne žrtve: »Žrtva Bogu duh je raskajan...« (Ps 51, 19). Proroci starog Saveza često su prokazivali žrtve prinesene bez nutarnjeg sudjelovanja ili bez povezanosti s ljubavlju prema bližnjemu. Isus doziva u pamet riječi proroka Hošee: »Milosrđe mi je milo, a ne žrtva!« (Mt 9, 13; 12, 17). Jedina savršena žrtva jest ona što ju je Krist prinio na križu, potpunoma se prinoseći Očevoj ljubavi za naše spasenje. Sjedinjujući se s njegovom žrtvom, možemo od svoga života učiniti žrtvu Bogu.

[pripremio: Ivan Pugar, bogoslov]